

Iv. Langerholz:

Sveti Alojzij.

2. Pri igri.

Lepa so tista leta, ki jih preživi človek pri mladostnih igrah. Kdo se jih ne spominja z veseljem!

Sveti Alojzij se je pa ravno teh let spominjal bolj z žalostjo kot z veseljem. Bomo videli, zakaj.

Oče svetega Alojzija je bil vojak in vojskovodja. Hotel je, da bi postal tudi njegov sin Alojzij vojak. Zato ga je vzel, komaj štiriletnega, s seboj v vojaški tabor in mu je napravil obleko, kakršno so tisti čas nosili vojaki. Na glavi je imel Alojzij čelado z dolgim vihrajočim perjem, na prsih oklep, ob strani pa kratko sabljico. Mali Alojzij je bil cel vojak.

Vojaki so jako ljubili živahnega poveljnikovega sinčka, ki se je rad sukal med njimi in hodil z njimi ob strani svojega očeta celo na vaje. Alojzijevo največje veselje je bila ondaj puška. Kakšna radost zanj, če je smel sprožiti puško! — Pa se mu je primerila enkrat precej huda nesreča. Mali Alojzek je hotel ustreliti s puško. Puške so bile pa seveda takrat še vse drugačne kakor so dandanes. Alojzij je zažgal smodnik, ki bi imel potem užgati nabito puško, a smodnik mu puhne z vso silo v obraz. Toliko, da ni prišel Alojzij ob oko.

Pa menite, da se je mali junak kaj prestrašil te nezgode? Prav nič. Nekaj dni po tistem dogodku je zagrmelo v taboru okrog poldneva, kakor bi bila strela udarila. Vojaštvo, ki je večidel spalo, se je prebudilo. Poveljnik, Alojzijev oče, je bil ves zbežan, češ: gotovo so se uprli vojaki. Ali kaj je bilo? Njegov sinko Alojzij je skrivaj vzel vojakom smodnika, pa sam nabasal in sprožil top in napravil vso to zmešnjavo. Toliko, da malega Alojzija ni ubil top. Vojaki so ga namreč našli ležečega blizu sproženega topa. Sam angel božji je takrat čuval predrznega fantiča. Očetu pa Alojzijevo ravnanje seveda ni bilo všeč. Hotel je svo-

jega sina strogo kaznovati. Toda vojaki so prosili zanj toliko časa, da se je polegla očetova jeza.

Zaraditega in pa, ker se je tudi drugače naučil od vojakov marsikaj slabega, je naš vzornik ves čas svojega nadaljnjega življenja objokoval te prestopke. Čeprav je žalil Boga le nevede, mu je bilo vseeno tako hudo, da so ga vselej polile solze, če se je spomnil svojih mladostnih pogrškov.

Zgodaj je spoznal sveti Alojzij grdobijo in hudobijo greha. Zato se ga je pa pozneje, ko je prišel popolnoma k pameti, silno varoval. Ni čuda: vsi odkraja so ga potem primerjali angelu v človeškem telesu.

Ko je bil Alojzij Goncaga v šoli v Florenci, je moral večkrat na dvor medicejskega kneza, ki je bil ondaj vladar v Florenci. Bil je Alojzij takrat star približno deset let. Princezinji Eleonora in Marija sta ga vabili, naj se igra z njima. Pa se je najrajši odtegnil z izgovorom, da hoče sam stavljati oltarčke, ali pa je šel molit. Eleonora, poznejša vojvodinja v Mantovi, ga tako-le opisuje: »Alojzij ni bil zgovoren; ljubil je bolj samoto. Pri igrah je večkrat govoril o Bogu in je tako sveto živel, da so ga nam naše vzgojiteljice večkrat stavile za zgled.« Ali ni to lepo izpričevalo! Naj bi tudi vaši učitelji in vzgojitelji, ljubi otroci, mogli o vas tako govoriti!

Sveti Alojzij nam bo gotovo izprosil milost, če se mu priporočimo, da bomo tudi mi sovražili greh in napredovali v ljubezni do Boga. Kdor hoče Boga zares ljubiti, ga mora začeti ljubiti že v rani mladosti. Čim preje, toliko bolje. Tebe, o sveti Alojzij, pa prosimo:

»O poglej, Alojzij mili,
iz nebes višav na nas!
V hudi stiski smo in sili,
varuj ti nas slednji čas!
Čednost naša omaguje,
tvoja krasno se blišči;
naj tvoj zgled nas osrčuje,
da živimo kakor ti.

